

בחירות במדינה, ואני יושב, אצבע תקועה בפי, בווה בחוצות.

מלחמות עולם, תנועות וזרמים מתנגחים איפה שרק אפשר, על כל בימה, דמעה בעיני ניתזת, מתי
כבר נבין ונתחיל לרצות.

שלטים, פלייארים וכל מיני פרסום לחדור לתודעה, תסיסה גדולה, אתה יושב על האדמה ולא מבין –
מה זה אומר בחירות?

אתמול מת אדם, היום נולד תינוק. אתה לא יודע - היש קשר בין שיעבוד אכזר ומרירות גלות לביאת
גאולה ולעונג חירות?

ואז פתאום נפקחו עיני וראיתי:

תקיעת שופר מפלחת השיגרה, הלבבות מנתרים – מה קרה? לא עוברים דקות, כבר כולם יודעים: ה'
נגלה, הגיע עת גאולה.

המוני אנשים נשים וטף נוהרים סביבי בדרך העולה לבית המקדש, להר הבית. אף אחד לא מאמין
למראה עיניו. קולות נגינה נשפכים ברחובות. זקנים ונערים רוקדים ועוזים ועולים יחדיו. האהבה
שיש כאן מיתמרת אל השמיים.

והנה, בית המקדש יורד ממרום. כולם מביטים בהשתאות, והדמעות זולגות, והכל מבקשים מקום
לה', משכן לאביר יעקב. נערים – מדן ועד אילת – מכסים עצמם בהכנעה, שועטים לשמוע את דבר
ה'.

ובתוך הלב פנימה, עמוק עמוק, מתבהרת התחושה, ההרגשה צלולה כמים, עיני כולם עמוקות.

ופתאום נפתח מסך:

ראשי המדינה מתדפקים אצל גדולי הדור, משתנקים, מתביישים, לא יודעים את נפשם. היכן היינו?
מה חשבנו? בוכים בהיסטריה, מורטים עצמם – ורק משיח שבא, מנחם אותם... לא לעד אבדה
תקווה. הנה שבים בנים לגבול אביהם, לחמימות הקן, ואפשר תמיד לתקן.

ומלמעלה אלוקים מביט, לא אל היצר, רק לברית, לקשר - ונהנה...